

Ganske vist reduceres kommunernes udgifter ved, at bidragene til den mellemkommunale refusion overtages af staten, men selv denne overtagelse virker ikke udlignende mellem kommunerne. De velstående kommuner, som har været store netto-bidragydere, får den største fordel af statens overtagelse af denne udgift.

Det er derfor ikke overraskende, at de samlede virkninger på landets kommuner ifølge beregninger foretaget af indenrigsministeriet viser, at der — bortset fra en række udprægede landbrugskommuner — stort set ikke er tale om en udjævning af skattetrykket. Skattetrykket varierede før fra 8 til 23, nu varierer det fra 8 til 22. Regeringen har ganske øjensynligt ikke selv været tilfreds med dette resultat og har derfor øget tilskuddet til særligt vanskeligt stilledede kommuner. Det ser ud, som om det er denne nødløsning, der fremkalder den største virkning i retning af økonomisk udligning (se bilaget). 128 kommuner ud af de 276 storkommuner skal have tilskud som „vanskeligt stillede“. Dette er ikke en byrdefordelingsreform.

Ad B. *Bedre harmoni mellem kompetence og økonomisk ansvar.*

Spørgsmålet om at udforme statsstøtten til kommunerne på en sådan måde, at kommunerne ikke forledes til at foretage dispositioner, de ellers ikke ville have foretaget, må nødvendigvis være afhængigt af, om der er tale om opgaver, som kommunerne ifølge lov er forpligtet til at løse, eller der er tale om opgaver, som det står kommunen frit for at løse eller lade ligge. I denne forbindelse spiller det også ind, om det fra statens side ville være ønskværdigt, at kommunerne tog bestemte opgaver op. I forbindelse med det sidste kan man f. eks. nævne en opgave som langsigtede jordkøb.

Regeringsforslaget om tilskud på grundlag af areal pr. indbygger tager intet hensyn til forskellen mellem lovbundne og — fra statens side — ønskværdige kommunale opgaver på den ene side og opgaver, som det frit overlades til kommunerne at tage op eller lade ligge. Refusionen til en så lovbundet opgave som skolevæsenet nedsættes. Der tages intet hensyn til, om en kommune har store anlægsudgifter, fordi det er en vækstkommune. Motiveringen for regerings-

forslaget synes i højere grad at være at nedsætte statens andel i en række nødvendige fremtidige drifts- og anlægsudgifter end en økonomisk udligning mellem kommunerne. Dette kan naturligvis føre til mulighed for mindre stigning i statsskatterne på kommuneskatternes bekostning, men det svarer ikke til de opstillede målsætninger.

Ad C. *Administrativ forenkling af de mange forskellige refusionsordninger.*

Administrativ forenkling er et gode, hvis det kan ske uden uheldige virkninger.

Regeringsforslaget afskaffer nogle af refusionerne og forenkler derved naturligvis administrationen. Tilbage bliver imidlertid stadig en række forskellige refusionssatser, og den beskedne administrative forenkling kan ikke opveje de åbenbare urimeligheder, der derved fremkaldes.

Ad D. *Fastlæggelse af principper, der kan videreføres, efterhånden som opgavefordelingen mellem stat og kommuner bliver gennemført.*

Principperne for byrdefordelingen mellem kommunerne indbyrdes og mellem stat og kommuner må nødvendigvis baseres på den opgavefordeling, man til sin tid finder frem til. Det vil derfor være overordentligt svært allerede nu at fastlægge principper for byrdefordelingen uden at kende *den endelige opgavefordeling*. Det er derfor også overordentligt betænkeligt nu at lægge sig fast på nogle refusionssatser og på at refusionsniveauet ikke må overstige 50 pct. Det er i det hele taget svært at se noget principielt i en sådan standpunkttagen. Der er overhængende fare for, at udviklingen — specielt omkring *udviklingskommunerne* — vil gennemtvinge en lang række behov for tilskud fra staten til kommuner, som på et ringe befolkningsmæssigt og indkomstmæssigt grundlag skal finansiere anlægs- og driftsudgifter for en kraftigt stigende befolkning. Selve den kendsgerning, at det er tilskuddet til de vanskeligt stillede kommuner, der bærer en stor part af udligningen, viser, at de valgte principper er uholdbare.

III. *Skitse til et alternativ.*

Som det vil fremgå af det foregående, finder Socialdemokratiet, at det af regeringen fremlagte byrdefordelingsreformforslag